

В магазині квіток

Леся Українка

В великому місті в розкішну теплицю
Дівчина прийшла молода,
Бо серцем почула весну-чарівницю,
Шуміла весняна вода.

І ледве струмки задзвеніли співочі,
Пташки заспівали дрібні, -
Вчувались дівчині веснянки дівочі,
Ввижались діброви рідні.

І ледве натуру зо сну зимового
Збудив поцілунок весни, -
Дівчина запрагнула рясту дрібного,
їй проліски снилися ясні.

Тепер вона тут, в сій розкішній світлиці...
Ох, що се так серце стиска?
Як душно, як тісно, немов у темниці!
Сей пах, мов отрута яка!

В теплиці між квітами скрізь походжав
Гурток панночок і панів.
Дівчина кругом погляда, уважає,
І погляд її посмутнів.

Всі квіти розкішні... Дівчина зітхнула.
"Чим можу панянці служити?.." -
Зненацька чийсь голос дівчина почула, -
То крамар паничик біжить.

"Чи є в сій теплиці веснянії квіти?" -
Питає дівчина його.
"Аякже! є різні, - чим маю служити?
Тут можна набути всього:

Ось є гіацинти, нарциси і рожі,
Азалії є запашні,

Конвалії свіжі, фіалочки гожі..." –

"Ні, пролісків треба мені!.."

Здивовано глянув панич; зашарілось

Дівчини обличчя бліде.

"То панночці пролісків простих схотілось?

Їх в місті немає ніде!

Тут тільки садові квітки". – "Дуже шкода".

І вийшла дівчина смутна.

"Тут міські розкоші! Тут міська вигода!"

Вертає додому сумна.

Зустрілась їй жінка, на плечах похилих

Несе щось, убога така.

"Чи купите, панночко, пролісків білих?" –

Тремтить із квітками рука.

"Звичайно! А звідки, я вас попитаю,

Взяли ви сі квіти свої?" –

"Та сила ж квіток тепер всюди по гаю!

Се тут..." Та не чула її

Дівчина. Згадала околиці рідні:

Скрізь квіти, рясст, ясна роса...

На проліски білі, на квіти лагідні

Скотилася тихо сльоза...